

Finanční arbitř

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
www.finarbitr.cz

Evidenční číslo: FA/17965/2016
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/45/2016

N á l e z

Finanční arbitř příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 13. 1. 2016 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále jen „Navrhovatel“), proti společnosti Quick Finance s.r.o., IČO 27433412, se sídlem Kotlaska 2414/5a, 180 00 Praha 8 - Libeň, zapsané v obchodním rejstříku vedeném u Městského soudu v Praze, spisová značka C 112423, zastoupené na základě plné moci ze dne 3. 12. 2010 Mgr. Janem Vaňkem, advokátem, ev. č. ČAK 12259, se sídlem Karlovo náměstí 28/559, 120 00 Praha 2 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve věci zaplacení částky ve výši 89.358,- Kč, takto:

- I. Instituce, Quick Finance s.r.o., IČO 27433412, se sídlem Kotlaska 2414/5a, 180 00 Praha 8 - Libeň, je povinna navrhovateli, ■, zaplatit částku ve výši 81.283,47 Kč (slovy: osmdesát jedna tisíc dvě stě osmdesát tři korun českých čtyřicet sedm haléřů), a to ve lhůtě 3 dnů ode dne právní moci tohoto nálezu.**
- II. Návrh se v části o zaplacení částky ve výši 8.074,53 Kč (slovy: osm tisíc sedmdesát čtyři korun českých padesát tři haléřů) zamítá.**
- III. Instituce, Quick Finance s.r.o., je podle § 17a zákona o finančním arbitrovi povinna zaplatit sankci ve výši 15.000,- Kč (slovy: patnáct tisíc korun českých) na účet Kanceláře finančního arbitra vedený u České národní banky, č. ú. 19-3520001/0710, variabilní symbol platby 452016, konstantní symbol platby 558, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto nálezu.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá vrácení peněžních prostředků ve výši rozdílu mezi částkou, kterou Instituci zaplatil při předčasném splacení úvěru, a jistinou úvěru v okamžiku předčasného splacení, na kterou měla Instituce skutečně nárok.

Finanční arbitř při zkoumání podmínek řízení ze shromážděných podkladů zjistil, že Navrhovatel společně se svým manželem, ■ (dále jen „Manžel“; společně s Navrhovatelem dále jen

„Úvěrovaní“) na straně jedné a Instituce na straně druhé uzavřeli dne 23. 9. 2015 smlouvu o úvěru č. ■. Na základě této smlouvy se Instituce zavázala poskytnout Úvěrovaným peněžní prostředky ve výši 450.000,- Kč (dále jen „Úvěr“) „pro účely bydlení – splacení předchozích půjček poskytnutých na financování změny stavby“, s tím, že „pohledávka úvěrujícího (rozuměj Instituce) bude zajištěna zástavním právem k nemovitostem“. Úvěrovaní se naproti tomu zavázali „společně a nerozdílně“ poskytnuté prostředky ve sjednané době a dohodnutým způsobem vrátit společně s úroky (dále jen „Smlouva o úvěru“). Smlouvou o úvěru si smluvní strany současně sjednaly, že pohledávka Instituce z této smlouvy bude zajištěna zástavním právem k nemovitostem.

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele podle § 1 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvním vztahu s Institucí vystupoval jako fyzická osoba, která jedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy.

Instituce je obchodní společností, která je držitelem živnostenského oprávnění mimo jiné i s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a oborem činnosti „Služby v oblasti administrativní správy a služby organizačně hospodářské povahy“ s datem vzniku oprávnění 14. 3. 2006 na dobu neurčitou. Na základě tohoto živnostenského oprávnění a při splnění dalších podmínek v souladu se zákonem č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, byla Instituce oprávněna podle bodu 70. přílohy č. 4 nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, v době uzavření Smlouvy o úvěru poskytovat úvěry a půjčky z vlastních zdrojů, tedy úvěry, které nejsou spotřebitelskými úvěry ve smyslu zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

Instituci jako věřitele finanční arbitr považuje za instituci ve smyslu § 3 odst. 1 písm. c) zákona o finančním arbitrovi.

Ve Smlouvě o úvěru si strany sporu sjednaly, že účelem poskytnutí peněžních prostředků je „splacení předchozích půjček poskytnutých na financování změny stavby“, a že pohledávka Instituce ze Smlouvy o úvěru je zajištěna zástavním právem k nemovitosti. Tento právní vztah není spotřebitelským úvěrem ve smyslu zákona o spotřebitelském úvěru, protože je podle § 2 písm. a) bod 5. zákona o spotřebitelském úvěru z jeho režimu vyloučen.

Finanční arbitr je od 1. 2. 2016 příslušný rozhodovat spory mezi spotřebitelem a věřitelem nebo zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování „jiného úvěru, zápůjčky, či obdobné finanční služby“. Jiným úvěrem, zápůjčkou nebo obdobnou finanční službou ve smyslu uvedeného ustanovení se pak rozumí dočasné poskytnutí finančních prostředků spotřebiteli, které je podle § 2 zákona o spotřebitelském úvěru vyjmuta z režimu tohoto zákona.

Podle přechodných ustanovení v čl. V. odst. 1 zákona o finančním arbitrovi ve znění účinném od 1. 2. 2016 platí, že „[ř]ízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 229/2002 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona“. Přestože bylo řízení zahájeno před tímto datem, finanční arbitr v řízení pokračoval a v době vydání tohoto rozhodnutí mu příslušnost tento spor svědčí. Pokračování řízení v tomto případě kvituje i Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 29 Cdo 20/2012, ve kterém judikoval, že: „nebyla-li v době podání návrhu na zahájení řízení dána pravomoc českých soudů k projednání a rozhodnutí věci, ale v době, kdy soud o tomto návrhu rozhodoval, již tato pravomoc dána byla, není důvod zastavit řízení pro nedostatek pravomoci (§ 104 odst. 1 o. s. ř.) podle stavu ke dni zahájení řízení“.

Pro posouzení příslušnosti finančního arbitra pak už vůbec není rozhodné, že Navrhovatel a Instituce Smlouvu o úvěru uzavřeli před účinností úpravy příslušnosti finančního arbitra, ani to, že

smluvní vztah již skončil předčasným splacením dluhu Navrhovatele, neboť v řízení před finančním arbitrem, stejně jako v řízení před soudem či jiným orgánem, se lze domáhat rozhodnutí jakéhokoliv sporu v rámci jeho příslušnosti, a to i sporu z již ukončené úvěrové smlouvy.

Jedinou výjimkou je spor o prekludované právo ve smyslu § 654 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), když „nebylo-li právo vykonáno ve stanovené lhůtě, zanikne jen v případech stanovených zákonem výslovně. K zániku práva soud přihlédne, i když to dlužník nenamítne“, to jinými slovy znamená, že prekludovaného práva se nikdy s úspěchem domáhat nelze.

Námítka Instituce, že „návrh je nepřijatelný podle § 9 zákona o finančním arbitrovi, neboť v rozhodnou dobu (sjednání úvěrové smlouvy 23. 9. 2015 / ukončení úvěrové smlouvy, zaplacení 30. 11. 2015) / podání návrhu, zahájení řízení 13. 1. 2016) spor nenáležel do působnosti Finančního arbitra“, tak neobstojí.

Neobstojí pak ani námítka Instituce co do nedostatku „aktivní legitimace na straně Navrhovatelky“, s odůvodněním, že Navrhovatel vystupoval v rámci úvěrového vztahu ze Smlouvy o úvěru „společně a nerozdílně spolu se svým manželem“, kdežto v řízení před finančním arbitrem vystupuje sám, neboť s ohledem na synallagmatickou povahu Smlouvy o úvěru jsou Navrhovatel a jeho Manžel nejen solidárními dlužníky, ale i solidárními věřiteli. Podle ustanovení § 1877 občanského zákoníku platí, že „[j]e-li dlužník zavázán plnit několika věřitelům oprávněným vůči němu společně a nerozdílně, může kterýkoli z nich žádat celé plnění“.

Pokud by tedy Úvěrování měli za Institucí v souvislosti se Smlouvou o úvěru společnou pohledávku, může se splnění této pohledávky po Instituci domáhat, jak Navrhovatel, tak jeho Manžel. [k tomu srovnej např. rozhodnutí Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 9. 5. 1931, sp. zn. R II 77/31, ve kterém Nejvyšší soud Československé republiky uvedl: “[p]ro otázku aktivního oprávnění k žalobě jest při mnohosti věřitelů nerozhodné, zda jde o plnění dělitelné, nedělitelné nebo solidární. K okolnostem tím jest přihlížeti teprve při rozhodnutí ve věci samé (zda lze žalobě vyhověti v plném rozsahu či jen částečně podle podílu)“]. Navrhovatel je tak plně legitimován k podání návrhu na zahájení řízení před finančním arbitrem.

Finanční arbitr na základě výše uvedeného dovozuje, že je příslušný k rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí, neboť se jedná o spor mezi věřitelem a spotřebitelem při poskytování „jiného úvěru“ podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle ustanovení § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

4. Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel potvrzuje, že dne 23. 9. 2015 uzavřel spolu s Manželem s Institucí Smlouvu o úvěru a že mu Instituce na základě této smlouvy poskytla finanční prostředky ve výši 450.000,- Kč.

Navrhovatel tvrdí, že se poté, co Instituci zaplatil první měsíční splátku Úvěru ve výši 8.109,- Kč, rozhodl Úvěr předčasně splatit, což oznámil Instituci dne 9. 11. 2015. Navrhovatel namítá, že po něm Instituce požadovala při předčasném splacení Úvěru částku ve výši 538.000,- Kč, ačkoliv ho při uzavírání Smlouvy o úvěru ubezpečovala, že v případě předčasného splacení Úvěru nepožaduje kromě dosud nesplacené jistiny Úvěru „nic jiného“. Navrhovatel tvrdí, že Úvěr předčasně splatil dne 30. 11. 2015, když Instituci uhradil částku ve výši 538.000,- Kč.

Navrhovatel argumentuje, že Instituce byla oprávněna po něm požadovat pouze jistinu Úvěru, která činila po uhrazení první splátky 448.642,- Kč, a proto Instituci platně nevznikl nárok na částku ve výši 89.358,- Kč, kterou jí Navrhovatel uhradil nad rámec tohoto nároku (538.000,- Kč – 448.642,- Kč).

6. Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Úvěrovanými uzavřela Smlouvu o úvěru, na jejímž základě jim poskytla dne 23. 9. 2015 částku ve výši 450.000,- Kč.

Instituce tvrdí, že se Úvěrovaní Smlouvou o úvěru zavázali vrátit Instituci poskytnuté peněžní prostředky ve splátkách ve výši 8.108,33 Kč splatných vždy k 23. dni příslušného měsíce počínaje říjnem 2015.

Instituce tvrdí, že ve Smlouvě o úvěru s Úvěrovanými sjednala, „*že při nesplnění kterékoliv ze splátek v plné výši řádně a včas se stává celý úvěr i s úroky splatným najednou bez toho aniž by o tuto skutečnost musela instituce výslovně žádat. Za den splatnosti zbývající částí dluhu se pak považuje první den prodlení se zaplacením příslušné splátky nebo její části*“. Instituce dále odkazuje na Notářský zápis se svolením k vykonatelnosti, a tvrdí, že Úvěrovaní v Notářském zápisu „*uznali svůj dluh v celkové výši 972.999,60 Kč vůči instituci co do důvodu i výše*“, zavázali se tento dluh splatit za podmínek stanovených Smlouvou o úvěru a současně se, shodně jako ve Smlouvě o úvěru, s Institucí dohodli na ztrátě výhody splátek.

Instituce tvrdí, že Úvěrovaní byli v prodlení s úhradou první splátky, když jí částku ve výši 8.109,- Kč uhradili dne 26. 10. 2015, tedy 3 dny po splatnosti této splátky, a že tuto částku započítala na smluvní úroky v souladu s čl. V. odst. 5.7. Smlouvy o úvěru. Instituce tvrdí, že v souladu se Smlouvou o úvěru se v důsledku prodlení Úvěrovaných „*stal celý dluh ve výši 972.999,60 Kč splatným ke dni 24. 10. 2015*“, a tedy že Navrhovatel byl povinen společně a nerozdílně s Manželem zaplatit Instituci dne 24. 10. 2015 jistinu Úvěru ve výši 450.000,- Kč a smluvní úroky ve výši 522.999,60 Kč podle čl. V. odst. 5.1. až 5.7. a 5.9. Smlouvy o úvěru, jakož i podle čl. I „*body 1. až 5 notářského zápisu*“. Instituce argumentuje, že ačkoliv Úvěrovaní byli povinni zaplatit Instituci dne 24. 10. 2015 částku ve výši 972.999,60 Kč, Instituce po nich „*426.890,60 Kč nepožaduje uhradit a v tomto rozsahu dluh Navrhovatelce prominula*“. Instituce potvrzuje, že jí Úvěrovaní dne 30. 11. 2015 zaplatili částku ve výši 538.000,- Kč.

Instituce namítá, že Navrhovatel svůj závazek ze Smlouvy o úvěru „*dodatečně nedůvodně a účelově rozporuje*“, ačkoliv jinému věřiteli, od kterého získal na základě další úvěrové smlouvy peněžní prostředky k zaplacení svého dluhu ze Smlouvy o úvěru, uvedl „*částku 538.000,- Kč jako svůj dluh vůči instituci*“. Instituce navrhuje, aby si finanční arbitr opatřil tuto úvěrovou smlouvu, a to jako důkaz prokazující, že „*částka, která byla plněna, byla určena navrhovatelkou*“.

Instituce odmítá, že by k zaplacení částky ve výši 538.000,- Kč došlo na základě žádosti Úvěrovaných o předčasné splacení. Instituce doplňuje, že jelikož se na Smlouvu o úvěru nevztahuje zákon o spotřebitelském úvěru ale pouze ustanovení § 2395 občanského zákoníku, neplatí v případě tohoto úvěrového vztahu „*žádná omezení týkající se výše poplatku za předčasné splacení*“. Instituce dodává, že ačkoliv má v souladu s čl. 5.10. Smlouvy o úvěru „*pro případ předčasného splacení úvěru také právo na náhradu nutných a objektivně odůvodněných nákladů*“, Instituce žádné takové náklady po Navrhovateli v souvislosti s Úvěrem nepožadovala.

7. Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval strany sporu ke smírnému vyřešení sporu.

Navrhovatel jako smírné řešení sporu navrhl, že mu Instituce zaplatí částku ve výši 120.000,- Kč. Instituce tento návrh odmítla s tím, že je ochotna spor vyřešit smírem pouze za předpokladu, že Navrhovatel „*podstatně sníží částku, jejíhož vrácení se domáhá*“, s čím Navrhovatel nesouhlasil. Smírného řešení sporu se proto finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

8. Právní posouzení

Finanční arbitr podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhoduje podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Předmětem sporu je nárok Navrhovatele na vrácení částky ve výši 89.358,- Kč, která se rovná rozdílu mezi částkou 538.000,- Kč, kterou Navrhovatel uhradil Instituci při předčasném splacení, a částkou ve výši 448.642,- Kč, která podle Navrhovatele skutečně představuje výši dlužné jistiny Úvěru k okamžiku předčasného splacení.

8.1 *Skutková zjištění*

Ze shodného tvrzení stran sporu finanční arbitr zjistil, že na základě Smlouvy o úvěru Instituce poskytla Úvěrovaným dne 23. 9. 2015 peněžní prostředky ve výši 450.000,- Kč. Z Potvrzení o platbě finanční arbitr zjistil, že Úvěrovaní Instituci na základě Smlouvy o úvěru zaplatili dne 26. 10. 2015 částku ve výši 8.109,- Kč. Z Potvrzení o platbě a ze shodného tvrzení stran sporu má finanční arbitr za prokázané, že Úvěrovaní dluh ze Smlouvy o úvěru zcela splatili dne 30. 11. 2015, když Instituci uhradili částku ve výši 538.000,- Kč.

Z e-mailu odeslaného Navrhovatelem Instituci dne 9. 11. 2015 v 03:22 hod, ve kterém Navrhovatel píše: „*[d]obrý den, [.] mám velkou prosbu, zda mi můžete urychleně zaslat vyčíslení mého dluhu vůči Vaší společnosti, mohu svůj úvěr refinancovat u jiné společnosti a budu měsíčně platit o 1000,- méně a je to moc výhodné. Mám ještě jednu prosbu[,] udělat mi to zapl[a]cení tento měsíc[,] a nebo pošlu ještě jednu splátku ,když se to tak rychle nepodaří, tak to potřebuji i na splacení do 15.12. 2015“*, finanční arbitr zjistil, že dne 9. 11. 2015 Navrhovatel požádal Instituci o změnu způsobu splácení dluhu ze Smlouvy o úvěru tak, aby namísto splácení v pravidelných měsíčních splátkách byl celý tento dluh splatný před splatností pravidelné splátky splatné v listopadu roku 2015, nejpozději však dne 15. 12. 2015.

V Prohlášení Instituce ze dne 9. 11. 2015 se uvádí, že „*[n]a základě žádosti paní [.] potvrzujeme, že celková dlužná částka k datu 15. 12. 2015 je 538 000- Kč (slovy: pětsettřicetostisíc korun českých) včetně příslušenství. Úvěr byl poskytnut na základě smlouvy o úvěru registrační číslo 201517 ze dne 23.9.2015, zajištěného zástavním právem k Předmětu zajištění. Na základě písemné žádosti klienta se schvaluje následující. Klient nemusí hradit pravidelnou měsíční splátku předepsanou splátkovým kalendářem dne 23.11.2015 ve výši 8 108,33Kč, pod podmínkou[,] že úvěr č. [.] bude vyplacen [splacen] do data 15.12.2015 ve z[s]hora uvedené výši. Vyčíslená částka je včetně této pravidelné splátky“*.

Z e-mailu Navrhovatele a Prohlášení Instituce finanční arbitr dovozuje, že se Úvěrovaní a Instituce dohodli na tom, že Úvěrovaní právo předčasně splatit dluh ze Smlouvy o úvěru realizují nejpozději do 15. 12. 2015 a že při dodržení tohoto data nebudou povinni hradit pravidelnou splátku úvěru splatnou dne 23. 11. 2015.

8.2 Rozhodná právní úprava

Smlouvou o úvěru se Instituce zavázala poskytnout ve prospěch Úvěrovaných peněžní prostředky a naproti tomu Úvěrovaní se touto smlouvou zavázali takto poskytnuté prostředky Instituci vrátit a zaplatit smluvní úroky.

Smlouva o úvěru je podle svého obsahu smlouvou o úvěru ve smyslu § 2395 a násl. občanského zákoníku, když zahrnuje podstatné náležitosti této smlouvy podle § 2395 odst. 1 uvedeného zákona, tedy závazek úvěrujícího poskytnout úvěrovanému peněžní prostředky a závazek úvěrovaného takto poskytnuté prostředky vrátit a zaplatit úroky.

Smlouva o úvěru je zároveň smlouvou spotřebitelskou podle § 1810 téhož zákona, když ji uzavřela Instituce jako podnikatel, tj. osoba, která samostatně vykonává na vlastní účet a odpovědnost výdělečnou činnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku, s Úvěrovanými jako spotřebiteli, tj. osobami, které jí uzavřely mimo rámec své podnikatelské činnosti nebo mimo rámec samostatného výkonu povolání.

8.3 Obsah Smlouvy o úvěru

Smlouva o úvěru obsahuje za označením smluvních stran základní parametry smluvního vztahu, když uvádí: „[v]ýše úvěru: 450.000,- Kč; Slovy: Čtyřistapadesáttisíc korun českých; Počet splátek: 120; Výše splátky: 8.108,33 Kč; Datum splatnosti jednotlivých splátek: vždy k 23. dni příslušného měsíce; Datum splatnosti první splátky: 23.10.2015; Datum splatnosti poslední splátky: 23.9.2025; Úroková sazba: 18 % p.a.; Způsob placení: příkaz k úhradě; Variabilní symbol pro platbu: ■“. Samotný závazek Instituce poskytnout Úvěrovaným dočasně peněžní prostředky a naproti tomu závazek Úvěrovaných takto poskytnuté prostředky Instituci vrátit a zaplatit úroky upravuje následující čl. I. Smlouvy o úvěru. Instituce se v odst. 1. 1. tohoto článku „zavazuje, že po splnění podmínek stanovených v čl. 4.1. této smlouvy poskytne ve prospěch úvěrovaného (rozuměj Úvěrovaných) peněžní prostředky v celkové částce 450.000,- Kč“, naproti tomu Úvěrovaní se v jeho odst. 1. 2. zavazují „vrátit úvěrujícímu poskytnuté peněžní prostředky a zaplatit úroky, jakož i uhradit ostatní finanční závazky vyplývající z této smlouvy“.

Shora uvedené parametry Úvěru, jsou dále shodně upraveny i v čl. V. Smlouvy o úvěru označeném jako „[s]platnost úvěru výpůjční úroková sazba, RPSN, poplatky“.

Tento článek ve svém odst. 5. 3. doplňuje shora uvedené ujednání o termínu splatnosti řádných splátek Úvěru, když říká: „[ú]věrovaný se zavazuje vrátit úvěrujícímu úvěr a zaplatit úroky ve 120 pravidelných měsíčních splátkách ve výši 8.108,33 Kč, splatných vždy k 23. dni příslušného měsíce, pod ztrátou výhody splátek. Toto ujednání je dále doplněno odst. 5. 4. téhož článku Smlouvy o úvěru, podle kterého „[p]ři nesplnění kterékoliv ze splátek v plné výši řádně a včas se stává celý úvěr i s úroky splatným najednou, bez toho, aniž by o tuto skutečnost musel úvěrující výslovně žádat. Za den splatnosti zbývající části dluhu se pak považuje první den prodlení se zaplacením příslušné splátky nebo její části“.

Rozpad pravidelných splátek upravuje čl. V. odst. 5. 6. Smlouvy o úvěru, podle kterého „[s]plátky jsou započítávány poměrně na úhradu úroků z poskytnutého úvěru a jistiny úvěru podle splátkového kalendáře (rozuměj Splátkového kalendáře), který je přílohou a nedílnou součástí této smlouvy“. Splátkový kalendář stanoví rozpad první pravidelné splátky, když říká: „[s]plátka číslo 1 Datum splátky 23.10.2015 Počáteční zůstatek 450 000,00 Plánovaná splátka 8 108,33 Splátka celkem 8 108,33 Jistina 1 358,33 Úrok 6 750,00 Konečný zůstatek 448 641,67“.

Započtení úhrad v případě prodlení Úvěrovaných pak upravuje čl. V. odst. 5. 7. Smlouvy o úvěru, který stanoví, že „[v] případě nedoplatku jsou došlé platby započítávány v následujícím pořadí: a) úroky z prodlení, b) smluvní pokuty, c) úroky z úvěru, d) jistina. Pokud je za úvěrovaným evidováno více pohledávek stejného druhu, započítá se došlá platba na pohledávku nejdříve splatnou“.

Celkovou částku splatnou Úvěrovanými stanoví čl. V. odst. 5. 9. Smlouvy o úvěru, který zní: „[c]elková částka splatná úvěrovaným stanovená k okamžiku uzavření této smlouvy činí 972.999,60 Kč a zahrnuje úvěr i s příslušenstvím – úroky z úvěru“.

Konečně v čl. VI. odst. 6. 12. Smlouvy o úvěru se Úvěrovaní zavázali poskytnout Instituci utvrzení svého dluhu ze Smlouvy o úvěru, když se zavázali „uzavřít s úvěrujícím formou notářského zápisu dohodu, ve které uzná svůj dluh vůči úvěrujícímu vyplývající z této smlouvy co do důvodu i výše, zaváže se ho splnit za podmínek stanovených touto smlouvou a současně svolí k přímé vykonatelnosti zápisu“.

8.4 Prodlení Úvěrovaných s úhradou splátky Úvěru a jeho následky

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů zjistil, že Úvěrovaní uhradili na svůj dluh ze Smlouvy o úvěru částku ve výši 8.109,- Kč dne 26. 10. 2015, avšak že splatnost první řádné splátky Úvěru ve výši 8.108,33 Kč nastala již dne 23. 10. 2015. Úvěrovaní tedy první splátku Úvěru nezaplatili řádně a včas.

Podle ustanovení § 1931 občanského zákoníku platí: „[b]ylo-li ujednáno plnění ve splátkách a nesplnil-li dlužník některou splátku, má věřitel právo na vyrovnání celé pohledávky, pokud si to strany ujednaly. Toto právo může věřitel uplatnit nejpozději do splatnosti nejbližší příští splátky“. Zákonná úprava dává věřiteli možnost požadovat po dlužníkovi, který je v prodlení s úhradou sjednané splátky, úhradu celého dluhu najednou. Toto právo věřiteli náleží pouze do termínu splatnosti další splátky.

Smluvní ujednání čl. V. odst. 5.4. Smlouvy o úvěru, ve kterém se smluvní strany dohodly na ztrátě výhody splátek pro případ nezaplacení jedné ze splátek řádně a včas, je přitom třeba odlišovat od ujednání o ztrátě výhody splátek ve smyslu § 1931 občanského zákoníku.

Smluvní strany totiž ve Smlouvě o úvěru sjednaly i termín splatnosti takto zesplatněného dluhu Úvěrovaných, když jej určily jako první den prodlení s úhradou řádné splátky Úvěru. Naproti tomu úprava ztráty výhody splátek v občanském zákoníku předpokládá aktivní úkon ze strany věřitele, který musí dlužníka vyzvat k úhradě celé pohledávky, jak plyne z textu poslední věty citovaného ustanovení. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. 33 Odo 1630/2005, nebo rozhodnutí ze dne 19. 2. 2009, sp. zn. 25 Cdo 5331/2007, když v posledně zmíněném rozhodnutí judikoval, že „[b]ylo-li však ve smlouvě obsahující ujednání o plnění ve splátkách dohodnuto, že nezaplacením jedné ze splátek nastává splatnost celého zůstatku dluhu, nejedná se o dohodu o ztrátě výhody splátek podle § 565 obč. zák“. Ačkoliv se citované rozhodnutí vztahuje k předchozí právní úpravě (zákonu č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen „starý občanský zákoník“), lze s ohledem na obdobnou dikci § 565 starého občanského zákoníku („[j]de-li o plnění ve splátkách, může věřitel žádat o zaplacení celé pohledávky pro nesplnění některé splátky, jen bylo-li to dohodnuto nebo v rozhodnutí určeno. Toto právo může věřitel použít nejpozději do splatnosti nejbližší příští splátky“) uvedený výklad aplikovat i na stávající úpravu.

Smluvní ujednání v čl. V. odst. 5. 4. Smlouvy o úvěru tedy není ujednáním ve smyslu § 1931 občanského zákoníku.

Podle § 1813 občanského zákoníku jsou ve spotřebitelských smlouvách zakázána taková smluvní ujednání, která „zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele“. Příkladem výčet ujednání, která jsou považována za nepřiměřená bez dalšího, obsahuje ustanovení § 1814 téhož zákona. Ustanovením § 1813 občanského zákoníku byl do českého prvního řádu implementován článek 3 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách (dále jen „Směrnice o nepřiměřených podmínkách“), podle kterého smluvní podmínka, která nebyla individuálně sjednána, se považuje za nepřiměřenou, jestliže v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, které vyplývají ze smlouvy, v neprospěch spotřebitele.

Výkladem pojmu nepřiměřená podmínka se zabýval i Nejvyšší soud České republiky ve stanovisku ze dne 11. 12. 2013, Cpjn 200/2013:

„Výklad sousloví „v rozporu s požadavkem přiměřenosti způsobuje významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran“ představuje tzv. *acte éclairé*, tj. otázku výkladu unijního práva Soudním dvorem Evropské unie (dále též „SDEU“) již provedenou a nevzbuzující pochybnosti.

SDEU je vyložil v rozsudku ze dne 14. 3. 2013 ve věci *Mohamed Aziz proti Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa)*, C-415/11, kde uvádí:

Článek 3 odst. 1 směrnice 93/13 musí být vykládán v tom smyslu, že:

- pojem „významná nerovnováha“ v neprospěch spotřebitele je třeba posuzovat na základě analýzy vnitrostátních právních předpisů, které by se použily v případě neexistence dohody stran, aby bylo možné posoudit, zda a případně do jaké míry je právní postavení spotřebitele smlouvou zhoršeno ve srovnání s právním postavením, jaké by měl podle platné vnitrostátní právní úpravy. Stejně tak by za tímto účelem mělo být přezkoumáno právní postavení, v jakém se daný spotřebitel nachází s ohledem na prostředky, které má podle vnitrostátních právních předpisů k dispozici pro zabránění dalšímu používání zneužívajících klauzulí;

- za účelem zodpovězení otázky, zda je způsobena nerovnováha „v rozporu s požadavkem dobré víry“, je třeba ověřit, zda prodávající nebo poskytovatel, který jedná se spotřebitelem poctivě a přiměřeně, mohl rozumně očekávat, že by spotřebitel s předmětnou klauzulí souhlasil v rámci individuálního vyjednávání o obsahu smlouvy.

Pro posouzení, zda smlouva o propagaci reklamní plochy, jež nebyla sjednána individuálně, obsahuje ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, je tedy rozhodující, zda se strany v konkrétním ujednání odchýlily od dispozitivního ustanovení zákona, kterým by se jejich smluvní vztah jinak řídil, a to výrazně v neprospěch spotřebitele, a zda poskytovatel služby mohl rozumně očekávat, že by spotřebitel s předmětnou klauzulí souhlasil v rámci individuálního vyjednávání o obsahu smlouvy.“

Podle § 1815 občanského zákoníku se k nepřiměřené smluvní podmínce ve spotřebitelské smlouvě „nepřihlíží, ledaže se jej spotřebitel dovolá“. Pokud se tedy spotřebitel nedovolá nepřiměřené podmínky sjednané ve spotřebitelské smlouvě, ve smyslu aby tato podmínka platila, nemá takové ujednání žádné právní účinky. Český právní řád tak při transpozici Směrnice o nepřiměřených podmínkách přijal v souladu s jejím čl. 8 přísnější právní úpravu, resp. vyšší míru ochrany spotřebitele, když veškerá smluvní ujednání, jež zakazují ustanovení § 1813 a § 1814 občanského zákoníku, považuje za nicotná bez zřetele k tomu, zda příslušné smluvní ujednání bylo sjednáno individuálně či nikoliv.

Finanční arbitr má za to, že ujednání čl. V. odst. 5. 4. Smlouvy o úvěru zakládá v rozporu s požadavkem přiměřenosti značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, když Navrhovatele velmi tvrdě sankcionuje za nezaplacení byt' jedné splátky již první den jeho prodlení, a to aniž by měl Navrhovatel možnost své pochybení jakkoli napravit, anebo v případě déletrvající platební neschopnosti možnost s Institucí o řešení situace dále jednat. Zjevná nepřiměřenost tohoto

smluvního ujednání je rovněž patrná z dosazení konkrétních finančních hodnot, když v případě byť jen jeden den opožděné úhrady částky 8.108,33 Kč nastává okamžitá splatnost částky 972.999,60 Kč (Úvěr s příslušenstvím).

Uvedený závěr pak potvrzuje rovněž přezkum nepřiměřených smluvních podmínek ve spotřebitelských smlouvách požadovaný Soudním dvorem Evropské unie (viz výše uvedenou citaci stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2013, Cpjn 200/2013), neboť při absenci čl. V. odst. 5.4. Smlouvy o úvěru by Instituce nebyla oprávněna postupovat v případě prodlení Navrhovatele jinak, než jak předvídá občanský zákoník, tj. Instituce by mohla po Navrhovateli požadovat zejména úhradu úroků z prodlení (srov. ustanovení § 1970 občanského zákoníku), uplatnit ztrátu výhody splátek podle § 1931 občanského zákoníku avšak pouze v případě, že by to bylo mezi stranami předem dohodnuto ve Smlouvě o úvěru, a to do splatnosti příští splátky, určit Navrhovateli dodatečnou přiměřenou lhůtu k zaplacení splátky v prodlení, jak předpokládá § 1978 občanského zákoníku, a případně též uplatnit zajišťovací instrumenty jako řádně sjednané smluvní pokuty aj.

S ohledem na uvedené finanční arbitr konstatuje, že k ujednání v čl. V. odst. 5. 4. Smlouvy o úvěru se podle § 1815 občanského zákoníku nepřihlíží, neboť se jedná o nepřiměřené smluvní ujednání ve spotřebitelské smlouvě, a nemohlo proto na jeho základě dojít k zesplatnění dluhu Úvěrovaných ze Smlouvy o úvěru, resp. ke ztrátě výhody splátek ke dni 24. 10. 2016, tak jak tvrdí Instituce. Instituce proto nebyla oprávněna žádat po Úvěrovaných okamžité zaplacení Úvěru včetně příslušenství v celkové výši 972.999,60 Kč.

Smluvní vztah ze Smlouvy o úvěru po tomto datu trval tak, jak bylo smluvními stranami sjednáno ve Smlouvě o úvěru, resp. jak se dohodly.

Obecně podle § 2399 odst. 2 občanského zákoníku platí, že „[ú]věrovaný může vrátit úvěrujícímu peněžní prostředky před smlouvenou dobou.“ Občanský zákoník právo věřitele na úhradu případných nákladů s předčasným splacením neupravuje. Je tedy na smluvních stranách, zda a v jaké konkrétní výši si ho případně sjednají. V tomto případě si Úvěrovaní a Instituce právo na náhradu nutných a objektivně odůvodněných nákladů sjednali v čl. 5. 10. Smlouvy o úvěru. Instituce však jejich úhradu po Úvěrovaných nežádala. Jak finanční arbitr dovodil z Prohlášení Instituce a e-mailu Navrhovatele ze dne 9. 11. 2015, Navrhovatel a Instituce se dohodli na tom, že Úvěrovaní právo předčasně splatit dluh ze Smlouvy o úvěru realizují v částce 538.000,- Kč nejpozději do 15. 12. 2015. Z Potvrzení o platbě plyne, že Úvěrovaní Instituci zaplatili částku ve výši 538.000,- Kč dne 30. 11. 2015.

8.5 Výše dluhu Navrhovatele ke dni 30. 11. 2015

Smluvní úroky z úvěru obecně představují odměnu věřitele za dočasné poskytnutí peněžních prostředků. Podle druhé věty ustanovení § 2399 odst. 2 občanského zákoníku je dlužník povinen zaplatit věřiteli úroky „jen za dobu od poskytnutí do vrácení peněžních prostředků“. Ačkoliv tedy Instituci nevznikl nárok na smluvní úroky za celou sjednanou dobu trvání úvěrového vztahu, Instituce má nárok na smluvní úroky za dobu, po kterou měli Úvěrovaní peněžní prostředky k dispozici.

Instituce poskytla Úvěrovaným peněžní prostředky ve výši 450.000,- Kč dne 23. 9. 2015. Úvěrovaní Instituci na svůj dluh ze Smlouvy o úvěru zaplatili dne 26. 10. 2015 částku ve výši 8.109,- Kč, a dne 30. 11. 2015 Instituci uhradili částku ve výši 538.000,- Kč.

Aby finanční arbitr zjistil, na jakou částku smluvních úroků z Úvěru vznikl Instituci k okamžiku splacení dne 30. 11. 2015 nárok, musel nejprve zjistit, kolik Úvěrovaní již na jistinu Úvěru

a smluvní úroky uhradili. Finanční arbitr proto zkoumal, jaká část platby Úvěrovaných ze dne 26. 10. 2015 ve výši 8.109,- Kč se započte na jistinu Úvěru a jaká část na smluvní úrok.

Podle ujednání čl. V. odst. 5. 6. Smlouvy o úvěru ve spojení se Splátkovým kalendářem připadá z první pravidelné splátky v celkové výši 8.108,33 Kč na smluvní úrok z Úvěru částka 6.750,- Kč a na jistinu Úvěru částka 1.358,33 Kč.

Podle ujednání čl. V. odst. 5. 7. Smlouvy o úvěru se v případě nedoplatku došlé platby započítají nejprve na smluvní úrok a až poté na jistinu Úvěru. V souladu s tímto ujednáním se úhrada Úvěrovaných nad rámec pravidelné splátky ve výši 0,66 Kč (8.109,- Kč – 8.108,33 Kč), započte na jistinu Úvěru.

Úvěrovaní tak Instituci zaplatili dne 26. 10. 2015 na jistinu Úvěru částku ve výši 1.359,- Kč (1.358,33 Kč + 0,66 Kč). Výše nesplacené jistiny Úvěru po 1. splátce tedy činila 448.641,- Kč (450.000,- Kč – 1.359,- Kč).

Finanční arbitr dále přistoupil k výpočtu smluvního úroku za období ode dne následujícího po dni splatnosti první pravidelné splátky do předčasného splacení, tj. od 24. 10. 2015 do 30. 11. 2015.

Aby bylo možné určit částku smluvních úroků, na kterou vznikl Instituci v uvedeném období nárok, finanční arbitr musel posoudit, podle jaké konvence úročení Instituce úvěr úročila. Vzhledem k tomu, že občanský zákoník nestanoví, jakou konvencí úročení je třeba při úročení spotřebitelského úvěru použít, její volba je na dohodě smluvních stran. Zkoumáním smluvní dokumentace však finanční arbitr zjistil, že Smlouva o úvěru ujednání smluvních stran o použití konvence úročení pro Úvěr neobsahuje.

Nicméně, podle parametrů úvěru uvedených ve Smlouvě o úvěru, tj. úvěru ve výši 450.000,- Kč úročeném výpůjční úrokovou sazbou 18 % p. a. a splatném ve 120 měsíčních splátkách ve výši 8.108,33 Kč finanční arbitr zjistil, že konvence úročení je 30/360, resp. 30E/360.

Podpisem Smlouvy o úvěru vyjádřili Úvěrovaní souhlas s jejími podmínkami, a tedy implicitně i s konvencí úročení. Vzhledem k tomu, že občanský zákoník neupravuje povinnost věřitele používat pro úročení úvěru určitou konvencí úročení a Úvěrovaní s použitím konvence úročení 30E/360 souhlasili, má finanční arbitr za to, že použití konvence úročení 30E/360 je sjednáno v souladu se zákonem.

Obecně, konvence úročení je způsob výpočtu úrokové doby, tj. doby, po kterou je úročen uložený kapitál, v tomto případě peněžní prostředky poskytnuté Institucí Úvěrovaným ve formě Úvěru. Pro výpočet úrokové doby existuje několik typů konvencí úročení, a to ACT/365, která při výpočtu úrokové doby počítá s rokem o 365 dnech a počtem dnů v měsíci odpovídajícím skutečnému kalendářnímu počtu dní, za který je úrok počítán; dále ACT/360, která počítá s rokem o 360 dnech a počtem dnů v měsíci odpovídajícím skutečnému kalendářnímu počtu dní a konečně konvence 30/360, resp. 30E/360, která při výpočtu úrokové doby počítá s rokem o 360 dnech a měsícem o 30 dnech.

Pro výpočet výše úroků podle konvence úročení 30E/360 platí rovnice:

$$\text{úrok} = \text{výše nesplacené jistiny} \cdot \text{úroková sazba} \cdot \frac{t(30)}{360}$$

kdy *úroková sazba* je vyjádřena desetinným číslem a *t* je počet dní, po který byla jistina úročena. Počet dní úrokové doby se s ohledem na to, že každý měsíc má podle konvence úročení 30 dní, počítá následovně:

$$t = 360 \cdot (R2 - R1) + 30 \cdot (M2 - M1) + (D2 - D1)$$

kdy $D1.M1.R1$ představuje počáteční datum úročení a $D2.M2.R2$ představuje koncové datum úročení s tím, že v případě, že by $D1$ nebo $D2$ bylo rovno 31, se do rovnice dosazuje 30.

Při výpočtu smluvního úroku za období ode dne 24. 10. 2015 do dne 30. 11. 2015 finanční arbitr vycházel ze zjištěné nesplacené jistiny Úvěru ve výši 448.641,- Kč a postupoval podle výše uvedené rovnice, která po dosazení konkrétních hodnot vypadá následovně:

$$\text{úrok} = 448.641 \text{ Kč} \cdot 0,18 \cdot \frac{t}{360}$$

kdy t se rovná:

$$t = 360 \cdot (2015 - 2015) + 30 \cdot (11 - 10) + (30 - 24)$$

Finanční arbitr tedy zjistil, že $t = 36$, tj. že počet úročených dní od 24. 10. 2015 do 30. 11. 2015 se podle konvence úročení 30E/360 rovná 36. Rovnice proto po dosazení hodnoty t vypadá následovně:

$$\text{úrok} = 448.641 \text{ Kč} \cdot 0,18 \cdot \frac{36}{360}$$

a tudíž fragment úroku z vyčerpané jistiny ve výši 448.641,- Kč za období ode dne následujícího po dni splatnosti první pravidelné splátky, tj. ode dne 24. 10. 2015 do dne předčasného splacení, tj. 30. 11. 2015, činí 8.075,54 Kč. Úvěrování tak byli dne 30. 11. 2015 povinni zaplatit Instituci na jistinu Úvěru a smluvních úrocích celkem částku ve výši 456.716,53 Kč (448.641,- Kč + 8.075,54 Kč).

Úvěrování však v rámci předčasného splacení dluhu ze Smlouvy o úvěru dne 30. 11. 2015 uhradili Instituci částku ve výši 538.000,- Kč (448.641,- Kč na jistinu Úvěru, 89.359,- Kč na smluvní úroky). Touto úhradou tak Úvěrování Instituci zaplatili nad rámec jejího nároku částku ve výši 81.283,47 Kč (89.359,- Kč – 8.075,54 Kč).

Podle § 2991 odst. 2 občanského zákoníku „[b]ezdůvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadá, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám“. Podle ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku pak platí, že „[k]do se na úkor jiného bez spravedlivého důvodu obohatí, musí ochuzenému vydat, oč se obohatil“.

Částka 81.283,47 Kč (tj. částka uhrazená Úvěrováními dne 30. 11. 2015 v rámci platby 538.000,- Kč – částka potřebná ke splacení Úvěru 456.716,53 Kč), kterou Úvěrování zaplatili Instituci nad rámec částky potřebné ke splacení Úvěru, tak představuje majetkový prospěch Instituce získaný plněním bez právního důvodu ve smyslu § 2991 odst. 2 občanského zákoníku, a Instituce proto musí podle § 2991 odst. 1 občanského zákoníku Úvěrováním tuto částku vydat.

Ačkoliv Úvěrování vystupují v závazkovém vztahu z uvedeného bezdůvodného obohacení v postavení solidárních věřitelů Instituce, v řízení před finančním arbitrem se vydání bezdůvodného obohacení domáhá pouze Navrhovatel. Podle § 1877 občanského zákoníku „[j]e-li dlužník zavázán plnit několika věřitelům oprávněným vůči němu společně a nerozdílně, může kterýkoli z nich žádat celé plnění“. Protože se v řízení před finančním arbitrem vydání tohoto obohacení domáhá Navrhovatel, je Instituce povinna toto bezdůvodné obohacení ve výši 81.283,47 Kč vydat Navrhovateli.

Manžel Navrhovatele pak má vůči Navrhovateli, kterému je Instituce podle tohoto nálezu povinna bezdůvodné obohacení vydat, regresní nárok (tj. má nárok na vydání poloviny bezdůvodného obohacení).

9. K výrokům nálezu

Finanční arbitr zjistil, že si Navrhovatel a Instituce v čl. V. odst. 5.4. Smlouvy o úvěru nesjednali platně zesplatnění dluhu Úvěrovaných, resp. že toto ujednání zakládá v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. Smluvní vztah ze Smlouvy o úvěru tedy skončil, nikoliv zesplatněním, ale předčasným splacením. Jelikož Instituce účtovala Úvěrovaným smluvní úroky za delší dobu než za dobu od poskytnutí Úvěru do jeho vrácení, na kterou má podle smyslu ustanovení § 2399 odst. 2 občanského zákoníku nárok, a Úvěrovaní Instituci takto účtované smluvní úroky zaplatili, finanční arbitr Instituci ve výroku I. tohoto nálezu uložil, aby Navrhovateli vrátila finanční prostředky ve výši 81.283,47 Kč, které bez právního důvodu od Úvěrovaných přijala.

Co do částky ve výši 8.074,53 Kč, které se Navrhovatel domáhal nad rámec svého zákonného nároku, finanční arbitr návrh Navrhovatele zamítá ve výroku II. tohoto nálezu.

Jelikož finanční arbitr v nálezu byl jen částečně vyhověl Navrhovateli, ukládá zároveň Instituci ve výroku III. tohoto nálezu v souladu s ustanovením § 17a zákona o finančním arbitrovi sankci. Toto ustanovení pak stanoví výši ukládané sankce, která činí 10 % z částky, kterou je Instituce podle nálezu povinna zaplatit Navrhovateli, přičemž pokud je takto vypočtená sankce nižší než 15.000,- Kč, je finanční arbitr povinen uložit sankci právě ve výši 15.000,- Kč. Sankce je příjmem státního rozpočtu a Instituce je povinna ji zaplatit ve lhůtě a způsobem uvedeným ve výroku tohoto nálezu.

Finanční arbitr na základě všech výše uvedených skutečností rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u č e n í:

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námítky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námítky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, je nález, který již nelze napadnout námítkami, v právní moci.

Podle § 17 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi je nález, jakmile uplyne lhůta k plnění, vykonatelný podle občanského soudního řádu.

V Praze dne 27. 9. 2016

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr